

saaledes foreskrevet, hvilke Hegn der, foruden de i § 1 nævnte, for Fremtiden skulle anses for lovlige, og som man altsaa maa haabe efterhaanden ville træde istedetfor de hidtil bestaaende Hegn. Men naar man sammenholder denne Paragraph med § 6, hvori der er foreskrevet, at Ingen er berettiget til, naar Naboen modsætter sig det, at reise nyt Hegn, som er forbundet med ufornødent Jordtab for denne, saa mener jeg, at disse to Bestemmelser, Bestemmelserne i § 2 og 6, let ville kunne give Foranledning til Strid mellem Naboerne. Naar en Jordbruger vil have Hegn mod sin Nabo, saa vil han nemlig baade efter den nu bestaaende Lovgivning og efter det her foreliggende Forslag kunne forlange, at Naboen skal tage halvt Hegn mod ham, men der er derimod paa intet Sted i Lovforslaget foreskrevet, at Naboen netop skal opsætte det samme Slags Hegn som det, han selv ønsker at opsætte; Naboen er kun pligtig at opsætte lovligt Hegn. Naar nu Jordbrugeren for sin halve Deel ønsker at anvende et af de tidligere lovforskrivne Hegn, men Naboen ikke vil det, men vil notes med f. Ex. et Staaltraadshegn eller en Tjørnehæl, saa kan han ifølge Lovforslagets § 6 reise Vanskeligheder, idet han ikke ifølge samme er forpligtet til at afgive nogen Jord, hvor dette er forbundet med ufornødent Tab for ham. Det er ganske vist, at han altsaa kan sige til Jordbrugeren: „Du kan opsætte samme Slags Hegn, som jeg vil“, men deraf vil dog, naar Jordbrugeren antager, at det ikke er tilstrækkeligt, eller han f. Ex. antager, at en Tjørnehæl ikke kan trives i hans Jord, let kunne opstaae Stridigheder. — Der er kommet en Bestemmelse ind i Lovforslagets § 8, som griber noget ind i den hidtilværende Lovgivnings Forskrifter om Veiene, idet det i § 8 hedder: „Hegn, som ere til Skade for offentlige Veie, kunne af vedkommende Veibestyrelse, i alt Fald mod Erstatning af Veicommunens Kasse, fordres forandrede overeensstemmende med foranstaaende Regler om Hegn mellem tvende Naboer.“ I Motiverne til § 8 er det udtalt, at man ikke har troet det rigtigt at lade Veibestyrelserne beholde den dem efter den tidligere Lovgivning tillagte

Myndighed uden videre at kunne fordre saadanne Hegn fjernede. Jeg skal dog tillade mig at henstille til nærmere Overveelse, om man ikke her muligviis er gaaet lidt for langt i sin Omhu for de vedkommende Grundeiere. Store Diger, som en Grundeier mangen Gang blot af Caprice ikke vil fjerne, bevirke, at Veierunderholdningen bliver mere dyr, for de Veipligtige, ligesom de i Reglen medføre ikke ubetydelige Byrder for Communens sneekastningspligtige Beboere, ligesom ogsaa overhængende Træer og Hegnplantninger i høt Grad skade Veiene. Jeg troer, at man skal undgaae at give Anledning til Widtløftighed i deslige Sagers Behandling, og jeg troer ikke, at der i Virkeligheden har været tillagt Veibestyrelserne for stor Myndighed i saa Henseende ved den hidtil bestaaende Lovgivning, idet den jo kun har givet Ret til at fordre Hegnene indskrænkede til en vis Høide over Veibanen og til at fordre Grene eller Dele af Træer fjernede, naar de hænge ud over selve Veiene. — Jeg er endvidere noget i Tvivl om, hvorvidt den i Lovforslagets § 11 indeholdt Bestemmelse om, at en Veicommuune skal være pligtig til at indgrofte en igjennem en Led gaaende ofsenlig Veier, er fuldkomment rigtig. Det er ganske vist, at, saaledes som Paragraphen er affattet, stiller den temmelig store Fordringer til selve den paagjældende Ledseier, idet han skal afgive den fornødne Grund til Indhegningen uden Erstatning og desuden tage halvt Hegn, men desuagtet kan der dog ved Bestemmelsen paaføres Veicommuunerne temmelig betydelige Byrder. Saaledes som Forholdene ere for Diebliffet, troer jeg dog ikke, at Sagen er af megen Betydning, idet Tendenten jo snarere er til at tilintetgjøre Hegnene end til at opføre nye. — I Lovforslagets § 12 indholdes en Bestemmelse, som forekommer mig ligesom at staae noget i Strid med Bestemmelserne i Loven af 21de Juni 1867 om Bestyrelsen af Veivæsenet; den angaaer Leddene paa offentlige Veie. Det er nemlig i § 12 foreskrevet, at Leddene skulle have en vis Bredde, være stærke og vel hængte, saa at de med Sæthed kunne gaae op og i, og forsynede med saadant Luffe, at de af Ridende kunne aabnes og lukkes, uden at disse behøve at stige